

3 fra Sjælland, 1 fra Fyn, 1 fra Volland-Falster og 4 fra Sjælland, og de ere indbyrdes meget forskellige med Hensyn til Snekastningsbyrden efter Folkehold. De ere i den Grad forskellige — endogsaa i den samme Egn af Landet — at dersom man ikke saa det, skulde man næsten tro, at det var umuligt, at to Amtsraad liggende op til hinanden kunde have saa forskellige Bestemmelser i deres Regulativer. Det første Regulativ, jeg har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt med i Sjælland, og som jeg anser for det bedste i alle Maader i den Retning, er Regulativet fra Vejle Amt, der med Hensyn til Snekastningsbyrden er affattet saaledes, at der leveres 1 Mand i Omgangen fra 4 Skpr. Hartkorn indtil 1 Td. og fremdeles 1 Mand af hver 4 Skpr. Hartkorn oppefter. Dernæst kommer et Snekastningsregulativ ogsaa fra Sjælland, nemlig fra Ringkøbing Amt, der for øvrigt er ganske tilsvarende det fra Vejle Amt, kun med den Forskel, at man der stiger 1 Tønde ad Gangen, altsaa tager 1 Mand i Omgangen af hver Td. Hartkorn. Det Regulativ, der af de 9, jeg har læst, kommer disse nærmest, er Regulativet for Svendborg Amt, hvor man ogsaa tager 1 Mand i Omgangen af hver Td. Hartkorn, dog med lidt Spring oppefter, men det er dog kun ganske lidt, saa at den Mand, der har 100 Tdr. Hartkorn, her kommer til at levere 89 Mand i Omgangen. Men dermed er jeg ogsaa færdig med de Regulativer, jeg synes noget nærmere sig til, hvad jeg mener, de skulde være. Komme vi saa dernæst til de Regulativer, jeg har haft Lejlighed til at se fra Sjælland, nemlig Regulativerne fra Kjøbenhavns Amt, Frederiksborg Amt, Holbæk Amt og Roskilde Amt, saa have de allesammen det tilfælles, at de ere affattede paa den Maade, at det store Hartkorn bliver ved Fordelingen af Snekastningsbyrden behandlet paa den Maade i Forhold til de smaa, at de smaa Steder paa 1 Td. Hartkorn eller deromkring komme til at levere 2½ til 3 Gange saa mange Snekastningsdage i Omgangen som Brugerne af det meget store Hartkorn. Regulativet for Maribo Amt har en meget ejendommelig Form; der staar ganske rigtigt, at der skal være en Stigning i Forhold til Hartkornet med Hensyn til Mandskabet, men det har den Ejendommelighed, at det stiger 3 Tdr. ad Gangen for hver Mand, der leveres. Det vil altsaa kunne have til Følge, at Brugere af et stort Hartkorn kunne slippe med ⅓ af det, som Brugeren af det smaa Hartkorn kan komme til at levere. Men Prisen for alle Regulativer, jeg har haft Lejlighed til at se, bærer dog Regulativet

for Viborg Amt, thi det udmærker sig i den Grad, at det smaa Hartkorn kan komme til under visse Forhold at levere 5 Gange saa meget Mandskab til Snekastningsarbejdet som det store. Nu forekommer det mig, at naar Rigsdagen skal vedtage en Lov om denne Sag, er der efter disse Oplysninger al Grund for den til at vedtage en Bestemmelse om, hvorledes Snekastningsbyrden skal fordeles i Forhold til Hartkornet. Thi det forekommer mig dog at være aldeles urimeligt at tillade, at der kan være en saadan Forskel i de forskellige Egne af Landet. Det er jo en Selvfølge, at der kan være mange forskellige Forhold i mange forskellige Egne af Landet. Men der er aabenbart en Ting, som maa være absolut ens, og det er Forholdet mellem 1 og 10 Tønder Hartkorn. Naar f. Eks. 1 Td. Hartkorn i Viborg Amt forholder sig paa en vis Maade til 10 Tdr., maa 1 Td. Hartkorn i Kjøbenhavns Amt ogsaa forholde sig paa samme Maade til 10 Tdr. I det Stykke kan der aabenbart ikke være nogen Forskel i de forskellige Egne af Landet. Det forekommer mig ogsaa, at de kommunale Byrder, som vi have, og som nu for Tiden fordeles efter Hartkorn, deles ogsaa allesammen paa den Maade, at Byrden stiger i samme Forhold, som Hartkornet stiger. Vi have jo saaledes det kommunale Vejarbejde, der udføres in natura, hvor det jo er en bekendt Sag, at Byrden alle Vegne deles i Forhold til Hartkornet, saa at det store Hartkorn faar en forholdsvist større Byrde end det lille. Det samme gælder vistnok, i alt Fald saa vidt jeg er kendt i Landet, om Pligtarbejde, som udføres in natura til Fattigvæsenet, til Bevæsenet, til Skovvæsenet o. s. v. Det udføres ogsaa altsammen i Forhold til Hartkornet. Jeg forstaar derfor ikke, hvorfor man ikke ogsaa kunde vedtage den samme Bestemmelse her i Lovten om Snekastning, naar man i det hele taget skal gaa til at gøre dette til en kommunal Ordning. Jeg kan derfor ikke andet end paa Mindretallets Vegne paa det varmeste anbefale, at man bliver ved den af Folketinget foreslaaede Ordning af Sagen og altsaa beholder Slutningen af § 5, 2det Stykke.

Det andet Vædringsforslag, som det ærede Flertal i Udvalget har foreslaaet, nemlig om Skovskuld, altsaa en Vædring til § 7, beklager Mindretallet ogsaa, at Udvalgets Flertal har faaet Anledning til at foreslaa, og vi beklage, at vi ikke kunne gaa med til det. Derom skal jeg dog fatte mig meget kort. Det forekommer mig, at Mindretallet saa meget mere maa beklage, at